ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

zo 16. marca 2010 *

Vo veci C-325/08,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutím Cour de cassation (Francúzsko) z 9. júla 2008 a doručený Súdnemu dvoru 17. júla 2008, ktorý súvisí s konaním:

Olympique Lyonnais SASP

proti

Olivierovi Bernardovi,

Newcastle UFC,

* Jazyk konania: francúzština.

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda V. Skouris, predsedovia komôr K. Lenaerts a P. Lindh, sudcovia C. W. A. Timmermans, A. Rosas, P. Kūris, E. Juhász, A. Borg Barthet a M. Ilešič (spravodajca),

generálna advokátka: E. Sharpston,
tajomník: M.-A. Gaudissart, vedúci sekcie,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 5. mája 2009,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— Olympique Lyonnais SASP, v zastúpení: J.-J. Gatineau, avocat,

— Newcastle UFC, v zastúpení: SCP Celice-Blancpain-Soltner, avocats,

— francúzska vláda, v zastúpení: G. de Bergues a A. Czubinski, splnomocnení zástupcovia,

— talianska vláda, v zastúpení: I. Bruni, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci D. Del Gaizo, avvocato dello Stato,

— holandská vláda, v zastúpení: C. M. Wissels a M. de Grave, splnomocnení zástupcovia,

— vláda Spojeného kráľovstva, v zastúpení: S. Ossowski, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci D. J. Rhee, barrister,

— Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: M. Van Hoof a G. Rozet, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 16. júla 2009,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 39 ES.

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi futbalovým klubom Olympique Lyonnais SASP (ďalej len „Olympique Lyonnais“) a Olivierom Bernardom, profesionálnym futbalovým hráčom, ako aj futbalovým klubom podľa anglického práva Newcastle UFC vo veci zaplatenia náhrady škody zo strany O. Bernarda a Newcastle UFC z dôvodu, že O. Bernard jednostranne porušil svoje záväzky vyplývajúce z článku 23 Charty profesionálneho futbalu na sezónu 1997 – 1998 prijatej Francúzskym futbalovým zväzom (ďalej len „charta“).

Právny rámec

Vnútroštátne právo

3 Zamestnávanie futbalových hráčov v čase skutkových okolností vo veci samej upravovala vo Francúzsku charta, ktorá predstavovala kolektívnu zmluvu. Hlava III kapitola IV charty sa týkala kategórie „talentovaných“ hráčov (joueurs „espoir“), teda hráčov vo veku od 16 do 22 rokov, ktorí boli na základe zmluvy na dobu určitú zamestnaní ako hráči vychovávaní profesionálnym klubom.

4 Charta zaväzovala „talentovaného“ hráča v prípade, že ho klub, ktorý ho vychoval, o to požiada, uzavrieť po skončení výchovy jeho prvú profesionálnu hráčsku zmluvu s týmto klubom. V tejto súvislosti článok 23 charty vo svojom znení, ktoré platilo v čase skutkových okolností vo veci samej, stanovoval:

„…

Po riadnom uplynutí doby, na ktorú bola zmluva [‚talentovaného‘ hráča] uzavretá, je klub oprávnený požadovať od druhej zmluvnej strany, aby s ním uzavrela profesionálnu hráčsku zmluvu.

…“

5 Charta neupravovala spôsob odškodnenia klubu, ktorý hráča vychoval, v prípade, keď hráč po ukončení výchovy odmietol uzavrieť s týmto klubom profesionálnu hráčsku zmluvu.

6 V takom prípade klub, ktorý hráča vychoval, mal však možnosť zažalovať „talentovaného“ hráča na základe článku L. 122-3-8 francúzskeho zákonníka práce za porušenie zmluvných záväzkov vyplývajúcich z článku 23 charty s cieľom získať od uvedeného hráča náhradu škody. Článok L. 122-3-8 francúzskeho zákonníka práce vo svojom znení, ktoré platilo v čase skutkových okolností vo veci samej, stanovoval:

„Okrem dohody zmluvných strán k zrušeniu zmluvy na dobu určitú môže dôjsť pred uplynutím doby, na ktorú bola uzatvorená, len v prípade hrubej nedbanlivosti alebo vyššej moci.

…

V prípade porušenia týchto ustanovení zo strany zamestnanca má zamestnávateľ nárok na náhradu škody zodpovedajúcej utrpenej ujme.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

7 V priebehu roka 1997 O. Bernard uzavrel s futbalovým klubom Olympique Lyonnais zmluvu „talentovaného“ hráča na tri sezóny s účinnosťou od 1. júla 1997.

8 Pred uplynutím doby, na ktorú bola zmluva uzavretá, futbalový klub Olympique Lyonnais navrhol O. Bernardovi uzatvorenie profesionálnej hráčskej zmluvy na jeden rok s účinnosťou od 1. júla 2000.

9 O. Bernard odmietol uzavrieť uvedenú zmluvu a v auguste 2000 uzavrel profesionálnu hráčsku zmluvu s futbalovým klubom Newcastle UFC.

10 Keď sa futbalový klub Olympique Lyonnais dozvedel o tejto zmluve, podal proti O. Bernardovi žalobu na Conseil de pruďhommes (Pracovný súd) v Lyone, ktorou sa domáhal od neho a solidárne tiež od futbalového klubu Newcastle UFC náhrady škody. Uplatňovaná suma predstavovala 53 357,16 eura, čo podľa rozhodnutia vnútroštátneho súdu zodpovedá odmene, ktorú by O. Bernard získal počas jedného roka, ak by uzavrel zmluvu ponúknutú futbalovým klubom Olympique Lyonnais.

11 Conseil de pruďhommes v Lyone dospel k záveru, že O. Bernard jednostranne porušil svoju zmluvu a uložil mu spoločne a nerozdielne s futbalovým klubom Newcastle UFC zaplatiť futbalovému klubu Olympique Lyonnais náhradu škody vo výške 22 867,35 eura.

12 Cour ďappel (odvolací súd) v Lyone potvrdil tento rozsudok. Uvedený súd v podstate dospel k záveru, že povinnosť hráča po skončení jeho výchovy uzavrieť profesionálnu hráčsku zmluvu s klubom, ktorý ho vychoval, znamená tiež súvisiaci zákaz pre tohto hráča uzavrieť takú zmluvu s futbalovým klubom z iného členského štátu, čo predstavuje porušenie článku 39 ES.

13 Futbalový klub Olympique Lyonnais podal proti rozsudku Cour ďappel v Lyone opravný prostriedok.

14 Cour de cassation (kasačný súd) zastáva názor, že hoci článok 23 charty formálne nezakazoval mladému hráčovi uzavrieť profesionálnu hráčsku zmluvu s klubom z iného členského štátu, toto ustanovenie malo za následok zabránenie alebo odradenie hráča od uzavretia takej zmluvy, keďže porušenie tohto ustanovenia mohlo viesť k uloženiu náhrady škody.

15 Cour de cassation zdôrazňuje, že spor vo veci samej vyvoláva ťažkosti s výkladom článku 39 ES, pretože kladie otázku, či také obmedzenie môže byť odôvodnené cieľom spočívajúcim v podpore náboru a výchovy mladých profesionálnych futbalových hráčov, ktorý vyplýva z rozsudku z 15. decembra 1995, Bosman (C-415/93, Zb. s. I-4921).

16 Za týchto podmienok Cour de cassation rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Odporuje zásade voľného pohybu pracovníkov stanovenej v článku [39 ES] ustanovenie vnútroštátneho práva, podľa ktorého môže byť ‚talentovanému' hráčovi, ktorý po uplynutí obdobia svojej výchovy uzavrie profesionálnu hráčsku zmluvu s klubom z iného členského štátu Európskej únie, uložená povinnosť zaplatiť náhradu škody?

2. Predstavuje v prípade kladnej odpovede na prvú otázku nevyhnutnosť podpory náboru a výchovy mladých profesionálnych hráčov legitímny cieľ alebo naliehavý dôvod všeobecného záujmu, ktorý môže odôvodniť takéto obmedzenie?"

O prejudiciálnych otázkach

17 Vnútroštátny súd sa svojimi otázkami, ktoré treba skúmať spoločne, v podstate pýta, či systém, podľa ktorého môže byť „talentovanému“ hráčovi uložená povinnosť náhrady škody, keď po ukončení obdobia svojej výchovy uzavrie profesionálnu hráčsku zmluvu nie s klubom, ktorý ho vychoval, ale s klubom z iného členského štátu, predstavuje obmedzenie v zmysle článku 45 ZFEÚ a prípadne či toto obmedzenie je odôvodnené nevyhnutnosťou podpory náboru a výchovy mladých hráčov.

Pripomienky predložené Súdnemu dvoru

18 Podľa futbalového klubu Olympique Lyonnais článok 23 charty nepredstavuje prekážku skutočného voľného pohybu „talentovaného“ hráča, pretože takýto hráč môže po splnení jedinej podmienky, ktorou je zaplatenie náhrady škody jeho bývalému klubu, slobodne uzavrieť profesionálnu hráčsku zmluvu s klubom z iného členského štátu.

19 Futbalový klub Newcastle UFC, vlády Francúzska, Talianska, Holandska a Spojeného kráľovstva, ako aj Komisia Európskych spoločenstiev naopak tvrdia, že systém, ako je predmetný systém vo veci samej, predstavuje obmedzenie voľného pohybu pracovníkov, ktoré je v zásade podľa článku 39 ES zakázané.

20 V prípade, ak by bolo rozhodnuté, že článok 23 charty predstavuje prekážku voľného pohybu „talentovaných“ hráčov, futbalový klub Olympique Lyonnais so zreteľom na už citovaný rozsudok Bosman zastáva názor, že toto ustanovenie je odôvodnené nevyhnutnosťou podpory náboru a výchovy mladých hráčov, keďže jeho jediným cieľom je umožniť klubu, ktorý hráča vychoval, získať náhradu za náklady, ktoré na výchovu hráča vynaložil.

21 Futbalový klub Newcastle UFC naopak tvrdí, že už citovaný rozsudok Bosman považoval akékoľvek „náhrady za výchovu“ za obmedzenie nezlučiteľné zo zásadou voľného pohybu pracovníkov, vzhľadom na to, že nábor a výchova mladých hráčov nepredstavujú naliehavý dôvod všeobecného záujmu, ktorý by mohol také obmedzenie odôvodniť. Futbalový klub Newcastle UFC okrem toho tvrdí, že náhrada škody je v rámci predmetného systému vo veci samej stanovovaná podľa svojvoľných kritérií, ktoré nie sú vopred známe.

22 Vlády Francúzska, Talianska, Holandska a Spojeného kráľovstva, ako aj Komisia tvrdia, že podpora náboru a výchovy mladých hráčov je podľa už citovaného rozsudku Bosman legitímnym cieľom.

23 Francúzska vláda však tvrdí, že náhrada škody, ktorú môže klub, ktorý hráča vychoval, požadovať, sa podľa predmetného systému vo veci samej vypočítavala nie vzhľadom na náklady vynaložené na výchovu, ale v závislosti od ujmy, ktorú tento klub utrpel. Taký systém podľa uvedenej vlády, ako aj podľa vlády Spojeného kráľovstvo, nezodpovedá požiadavkám proporcionality.

24 Talianska vláda zastáva názor, že určitý systém odškodňovania možno považovať za primerané opatrenie na dosiahnutie cieľa spočívajúceho v podpore náboru a výchovy mladých hráčov za predpokladu, že výška náhrady škody je stanovovaná na základe presne určených parametrov a vypočítavaná v závislosti od nákladov vynaložených klubom, ktorý hráča vychoval. Uvedená vláda zdôrazňuje, že možnosť domáhať sa „náhrady za výchovu“ má osobitný význam najmä pre malé kluby, ktoré majú obmedzenú štruktúru, ako aj rozpočet.

25 Vlády Francúzska, Talianska a Spojeného kráľovstva, ako aj Komisia okrem toho odkazujú na pravidlá Medzinárodnej federácie futbalových zväzov (FIFA) upravujúce štatút a prestup hráčov, ktoré nadobudli účinnosť v priebehu roka 2001, teda po tom, ako nastali skutkové okolnosti vo veci samej. Tieto pravidlá obsahujú ustanovenia o výpočte „náhrady za výchovu“, ktoré sa uplatnia v prípade, keď hráč po ukončení

svojej výchovy v niektorom klube jedného členského štátu uzavrie profesionálnu hráčsku zmluvu s klubom z iného členského štátu. Tieto ustanovenia sú podľa vlád Francúzska a Spojeného kráľovstva v súlade so zásadou proporcionality.

26 Holandská vláda všeobecnejšie uvádza, že existujú dôvody všeobecného záujmu vzťahujúce sa na cieľ výchovy, ktoré môžu odôvodniť právnu úpravu, na základe ktorej je zamestnávateľ, ktorý poskytol zamestnancovi odborné vzdelávanie, oprávnený od tohto zamestnanca požadovať, aby zostal u neho v pracovnom pomere, alebo mu v prípade nesplnenia tejto povinnosti zaplatil náhradu škody. Uvedená vláda zastáva názor, že na to, aby náhrada škody bola primeraná, musí spĺňať dve podmienky stanovujúce jednak, že čiastka, ktorá sa má zaplatiť, sa vypočítava v závislosti od nákladov vynaložených zamestnávateľom na výchovu hráča a jednak, že sa zohľadní miera, v akej mohol zamestnávateľ z tejto výchovy ťažiť, ako aj obdobie, počas ktorého z nej mohol mať prospech.

Posúdenie Súdnym dvorom

O existencii obmedzenia voľného pohybu pracovníkov

27 Predovšetkým treba pripomenúť, že vzhľadom na ciele Únie, výkon športu spadá do práva Únie v rozsahu, v akom predstavuje hospodársku činnosť (pozri najmä rozsudky Bosman, už citovaný, bod 73, ako aj z 18. júla 2006, Meca-Medina a Majcen/Komisia, C-519/04 P, Zb. s. I-6991, bod 22).

28 Pokiaľ tak má športová činnosť povahu zárobkovej činnosti alebo poskytovania služieb za odmenu, čo je prípad činnosti poloprofesionálnych alebo profesionálnych športovcov, spadá konkrétnejšie do pôsobnosti článku 45 ZFEÚ a nasl. alebo článku 56 ZFEÚ a nasl. (pozri najmä rozsudok Meca-Medina a Majcen/Komisia, už citovaný, bod 23, ako aj citovanú judikatúru).

29 V danom prípade je nesporné, že zárobková činnosť O. Bernarda spadá do pôsobnosti článku 45 ZFEÚ.

30 Ďalej treba uviesť, že z ustálenej judikatúry vyplýva, že článok 45 ZFEÚ sa nevzťahuje iba na konanie verejných orgánov, ale aj na pravidlá akejkoľvek inej povahy zamerané na kolektívnu reguláciu zárobkovej činnosti (pozri rozsudok Bosman, už citovaný, bod 82 a citovanú judikatúru).

31 Keďže pracovné podmienky sú v rozličných členských štátoch upravené jednak ustanoveniami zákonov a vykonávacími predpismi a jednak kolektívnymi zmluvami a inými aktmi uzatvorenými alebo prijatými súkromnými osobami, mohlo by obmedzenie uplatňovania zákazov stanovených v článku 45 ZFEÚ na akty orgánov verejnej moci spôsobiť rozdiely pri uplatňovaní uvedeného článku (pozri rozsudok Bosman, už citovaný, bod 84).

32 V danom prípade z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že charta má povahu vnútroštátnej kolektívnej zmluvy, a tak spadá do pôsobnosti článku 45 ZFEÚ.

33 Napokon, pokiaľ ide o otázku, či taká vnútroštátna právna úprava, ako je predmetná vnútroštátna právna úprava vo veci samej, predstavuje obmedzenie v zmysle článku 45 ZFEÚ, treba pripomenúť, že všetky ustanovenia Zmluvy FEÚ týkajúce sa voľného pohybu osôb majú uľahčiť vykonávanie zárobkovej činnosti akejkoľvek povahy štátnymi príslušníkmi členských štátov na území Únie a odporujú im tie

opatrenia, ktoré by mohli znevýhodňovať týchto štátnych príslušníkov v prípade, že chcú vykonávať hospodársku činnosť na území iného členského štátu (pozri najmä rozsudky Bosman, už citovaný, bod 94; zo 17. marca 2005, Kranemann, C-109/04, Zb. s. I-2421, bod 25, a z 11. januára 2007, ITC, C-208/05, Zb. s. I-181, bod 31).

34 Vnútroštátne ustanovenia, ktoré pracovníkom, ktorí sú štátnymi príslušníkmi členského štátu, bránia alebo ich odrádzajú opustiť svoj štát pôvodu na účely výkonu svojho práva voľného pohybu, predstavujú preto obmedzenia tejto slobody, a to aj vtedy, ak sa uplatňujú nezávisle na štátnej príslušnosti dotknutých pracovníkov (pozri najmä rozsudky Bosman, už citovaný, bod 96; Kranemann, už citovaný, bod 26, a ITC, už citovaný, bod 33).

35 Treba uviesť, že taký systém, ako je predmetný systém vo veci samej, podľa ktorého je „talentovaný“ hráč po ukončení obdobia svojej výchovy povinný uzavrieť svoju prvú profesionálnu hráčsku zmluvu s klubom, ktorý ho vychoval, lebo inak mu hrozí, že bude musieť klubu zaplatiť náhradu škody, môže odradiť tohto hráča od výkonu svojho práva voľného pohybu.

36 Hoci je pravda, ako tvrdí futbalový klub Olympique Lyonnais, že taký systém formálne nebráni tomuto hráčovi uzavrieť profesionálnu hráčsku zmluvu s klubom z iného členského štátu, predsa len robí výkon uvedeného práva menej lákavým.

37 V dôsledku toho uvedený systém predstavuje obmedzenie voľného pohybu pracovníkov, ktorý je vo vnútri Únie zabezpečený na základe článku 45 ZFEÚ.

O odôvodnení obmedzenia voľného pohybu pracovníkov

38 Opatrenie, ktoré predstavuje prekážku voľného pohybu pracovníkov, môže byť prijaté iba v tom prípade, ak sleduje legitímny cieľ zlučiteľný so Zmluvou a je odôvodnené naliehavými dôvodmi všeobecného záujmu. V takom prípade však ešte treba, aby uplatnenie takého opatrenia zabezpečilo uskutočnenie predmetného cieľa a nešlo nad rámec toho, čo je nevyhnutné na jeho dosiahnutie (pozri najmä rozsudok z 31. marca 1993, Kraus, C-19/92, Zb. s. I-1663, bod 32, ako aj rozsudky Bosman, už citovaný, bod 104; Kranemann, už citovaný, bod 33, a ITC, už citovaný, bod 37).

39 Pokiaľ ide o profesionálny šport, Súdny dvor už mal príležitosť stanoviť, že vzhľadom na značný spoločenský význam športovej činnosti a najmä futbalu v Únii treba cieľ spočívajúci v podpore náboru a výchovy mladých hráčov uznať ako legitímny (pozri rozsudok Bosman, už citovaný, bod 106).

40 Na účely preskúmania, či je systém, ktorý obmedzuje právo voľného pohybu týchto hráčov, spôsobilý zaručiť uskutočnenie uvedeného cieľa a nejde nad rámec toho, čo je nevyhnutné na jeho dosiahnutie, treba vziať do úvahy, ako uviedla generálna advokátka v bodoch 30 a 47 svojich návrhov, špecifickosť športu vo všeobecnosti a zvlášť futbalu, ako aj ich spoločenskú a výchovnú funkciu. Význam týchto oblastí činnosti je okrem toho podporený ich uvedením v článku 165 ods. 1 druhom pododseku ZFEÚ.

41 V tejto súvislosti treba uznať, že, ako už Súdny dvor rozhodol, perspektíva, že futbalové kluby získajú náhradu za výchovu hráčov, povzbudzuje tieto kluby k vyhľadávaniu talentov a zabezpečovaniu výchovy mladých hráčov (pozri rozsudok Bosman, už citovaný, bod 108).

42 Zisky klubov, ktoré vychovávajú hráčov, z investícií uskutočnených na tento účel majú totiž neistú povahu, keďže tieto kluby znášajú náklady týkajúce sa všetkých mladých hráčov, ktorých naberú a potom vychovávajú, niekedy aj niekoľko rokov, zatiaľ čo len časť týchto hráčov pokračuje po skončení ich výchovy v profesionálnej kariére, či už v rámci klubu, ktorý ich vychoval, alebo v inom klube (pozri v tomto zmysle rozsudok Bosman, už citovaný, bod 109).

43 Okrem toho sú náklady vynaložené na výchovu mladých hráčov zvyčajne len čiastočne kompenzované výnosmi, ktoré môžu títo hráči počas obdobia výchovy priniesť klubu, v ktorom výchovu absolvujú.

44 Ak by za týchto podmienok kluby, ktoré vychovávajú hráčov, nedokázali dosiahnuť návratnosť takto vynaložených nákladov v prípade, že hráč po ukončení svojej výchovy uzavrie profesionálnu hráčsku zmluvu s iným klubom, mohlo by ich to odrádzať od investícií do výchovy mladých hráčov. To platí najmä pre malé kluby poskytujúce výchovu, ktorých investície do náboru a výchovy mladých hráčov na miestnej úrovni majú podstatný význam pre naplnenie spoločenskej a výchovnej funkcie športu.

45 Z toho vyplýva, že systém, ktorý stanovuje zaplatenie náhrady za výchovu v prípade, keď mladý hráč uzavrie po ukončení svojej výchovy profesionálnu hráčsku zmluvu s iným klubom, než ktorý ho vychoval, možno v zásade odôvodniť cieľom spočívajúcim v podpore náboru a výchovy mladých hráčov. Taký systém však musí byť skutočne spôsobilý dosiahnuť uvedený cieľ a byť vo vzťahu k nemu primeraný, pričom sa musia vziať do úvahy náklady vynaložené klubmi na výchovu tak budúcich profesionálnych hráčov, ako aj hráčov, ktorí sa profesionálnymi hráčmi nikdy nestanú (pozri v tomto zmysle rozsudok Bosman, už citovaný, bod 109).

46 Čo sa týka systému, ako je predmetný systém vo veci samej, z bodov 4 a 6 tohto rozsudku vyplýva, že pre uvedený systém je príznačné, že klubu, ktorý hráča vychoval, sa vypláca nie náhrada za výchovu, ale náhrada škody, za ktorú zodpovedá dotknutý

hráč z dôvodu porušenia svojich zmluvných záväzkov a ktorej výška je určovaná nezávisle od skutočných nákladov vynaložených na výchovu uvedeným klubom.

47 Ako totiž uviedla francúzska vláda, výška tejto náhrady je na základe článku L. 122-3-8 francúzskeho zákonníka práce vypočítavaná nie v závislosti od nákladov na výchovu, ktoré klub, ktorý hráča vychoval, vynaložil, ale vzhľadom na celkovú ujmu, ktorú tento klub utrpel. Okrem toho, ako uviedol futbalový klub Newcastle UFC, výška tejto ujmy bola stanovená na základe vyhodnotenia založeného na kritériách, ktoré neboli vopred známe.

48 Za týchto podmienok perspektíva získania takej náhrady presiahla rámec toho, čo bolo nevyhnutné na podporu náboru a výchovy mladých hráčov, ako aj financovania týchto činností.

49 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na položené otázky odpovedať, že článku 45 ZFEÚ neodporuje systém, ktorý na účely uskutočnenia cieľa spočívajúceho v podpore náboru a výchovy mladých hráčov zaručuje odškodnenie klubu, ktorý hráča vychoval, v prípade, keď mladý hráč uzavrie po ukončení obdobia svojej výchovy profesionálnu hráčsku zmluvu s klubom z iného členského štátu, pod podmienkou, že tento systém je spôsobilý zaručiť uskutočnenie uvedeného cieľa a nejde nad rámec toho, čo je nevyhnutné na jeho dosiahnutie.

50 Na zaručenie uskutočnenia uvedeného cieľa nie je nevyhnutný systém, ako je predmetný systém vo veci samej, podľa ktorého môže byť „talentovanému“ hráčovi, ktorý po ukončení obdobia svojej výchovy uzavrie profesionálnu hráčsku zmluvu s klubom

z iného členského štátu, uložená povinnosť náhrady škody, ktorej výška nezávisí od skutočných nákladov na výchovu.

O trovách

51 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

Článku 45 ZFEÚ neodporuje systém, ktorý na účely uskutočnenia cieľa spočívajúceho v podpore náboru a výchovy mladých hráčov zaručuje odškodnenie klubu, ktorý hráča vychoval, v prípade, keď mladý hráč uzavrie po ukončení obdobia svojej výchovy profesionálnu hráčsku zmluvu s klubom z iného členského štátu, pod podmienkou, že tento systém je spôsobilý zaručiť uskutočnenie uvedeného cieľa a nejde nad rámec toho, čo je nevyhnutné na jeho dosiahnutie.

Na zaručenie uskutočnenia uvedeného cieľa nie je nevyhnutný systém, ako je predmetný systém vo veci samej, podľa ktorého môže byť „talentovanému" hráčovi, ktorý po ukončení obdobia svojej výchovy uzavrie profesionálnu hráčsku

zmluvu s klubom z iného členského štátu, uložená povinnosť náhrady škody, ktorej výška nezávisí od skutočných nákladov na výchovu.

Podpisy